

Tevhid

Značenje-Vrste-Vrijednost

[Bosanski – Bosnian – بوسني]

Naučni odsjek pri izdavačkoj kući *Medaru-l-vatan*

Prijevod: Senad Muhić

Revizija:
Mr. Hakija Kanurić
Ersan Grahovac

2013 - 1434

IslamHouse.com

﴿ التوحيد, معناه - أقسامه - فضائله ﴾

« باللغة البوسنية »

القسم العلمي بمدار الوطن

ترجمة: سناد موهيتش

مراجعة:

م. هاكيا كانوريتش

أرسان غراهوفاتس

2013 - 1434

IslamHouse.com

TEVHID

U ime Allaha, Svemilosnog, Samilosnog

* **Tevhid je** obožavanje samo Allaha Koji nema sudruga i to je bila vjera svih poslanika, bez izuzetka, te jedina vjera koju će Allah Uzvišeni prihvatiti. Nijedno djelo koje bude urađeno nije ispravno bez tevhida.

Dakle, tevhid je temelj na kojem se sve drugo gradi i ako on ne postoji, nijedno djelo neće od koristi biti, nego naprotiv, biće ništavno, jer ibadet neće biti ispravan osim sa njim.

Vrste tevhida

* Tevhid se djeli na tri vrste:

1 – Tevhidur-rububijje

2 – Tevhidul-esmai ve-s-sifati

3 – Tevhidul-uluhijje

1. Tevhidur-rububijje

* Tevhidur-rububijje je ubjeđenje da je samo Allah Gospodar svjetova, Onaj koji ih je stvorio i opskrbio.

Ovu vrstu tevhida su priznali i prvi mnogobošci.

Oni su svjedočili da je Allah jedini Tvorac, Vlasnik, Upravitelj, Onaj koji život i smrt daje i da On u tome nema sudruga.

Uzvišeni je rekao: *A da ih upitaš: „Ko je nebesa i Zemlju stvorio i ko je Sunce i Mjesec potčinio?“ - sigurno bi rekli: „Allah!“ Pa kuda se onda odmeću?* (Sura El-Ankebut, 61.)

* Ali i pored toga, ovakvo priznanje ih nije uvelo u islam i nije ih spasilo vatre, te nije zaštitilo njihovu krv i imetak, jer nisu potvrdili tevhidul-uluhijje, nego su, naprotiv, smatrali da Allah ima sudruga u ibadetu, tako što su, pored Allaha, druge obožavali.

2. Tevhidu-l-esmai ve-sifat

* Tevhidul-esmai ves-sifat znači vjerovanje da Allah posjeduje Biće Koje ne sliči drugim bićima, svojstva kakva niko drugi nema, te da Njegova imena jasno, bez bilo kakve sumnje, ukazuju na osobine savršenstva koje posjeduje, kao što Uzvišeni veli: *Njemu ništa nije slično i On sve čuje i vidi.* (Sura Eš-šura, 11.)

* Tevhidul-esmai ves-sifat, također, znači i potvrđivanje onoga što je Allah u svojoj Knjizi za Sebe potvrdio, te onoga što je potvrdio Njegov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, onako kako Njemu dolikuje, bez ikakvog poređenja, poistovjećivanja, negiranja i

iskrivljavanja, te pogrešnog tumačenja ili određivanja kakvoće. Mi ne trebamo pokušavati našim srcima, ni u mislima, a ni našim jezicima da poistovijetimo i uporedimo neko od Allahovih svojstava sa svojstvima stvorenja.

3. Tevhidul-uluhijje

* To je tevhid ibadeta, a podrazumijeva upućivanje svih ibadeta koji su nam naređeni samo Allahu Uzvišenom, kao što su dova, strah, nada, oslanjanje, želja, strahopoštovanje, poniznost, povratak Allahu, traženje pomoći u nevoljama, prinošenje žrtve, zavjet i druge vrste ibadeta koje nam je Allah naredio.

Dokaz tome je ajet u kojem Allah Uzvišeni veli: ***Džamije su Allaha radi, i ne molite se, pored Allaha, nikome!*** (Sura El-Džin, 18.)

Dakle, čovjek ne treba da čini ibadet nikome osim Allahu, ni meleku, ni poslaniku, ni nekom dobrom evliji, niti bilo kome od stvorenja. To je zbog toga što ibadet neće biti ispravan osim ako se bude činio Allaha radi, pa onaj ko neki od tih ibadeta bude činio nekome drugom pored Allaha, učinio je veliki širk kojim se poništavaju sva djela koja je uradio.

* **Rezultat ove vrste tevhida jeste:** Odricanje od obožavanja bilo koga drugog osim Allaha, te usmjerenost Allahu srcem i ibadetom. U tevhidu nije dovoljna samo puka tvrdnja ili izgovaranje riječi šehadeta, a da se pri

tome ne napusti vjera mnogobožaca i ono što oni rade, poput upućivanja molitve nekome drugom mimo Allaha, kao npr. mrtvacima i tome slično, te traženje od njih da se zagovaraju kod Allaha (čine šefat) kako bi se otklonila šteta ili zamijenila, te traženje pomoći od njih, kao i mnoge druge radnje koje sadrže širk, a koje negiraju tevhid u potpunosti.

* **Ostvarivanje tevhida** biva tako što se spozna njegova suština i tako što se postupa po tome, a to se ostvaruje tako što duša i srce požure ka Alahu, uz strah i nadu, kroz povratak Njemu i oslanjanje na Njega, činjenje dove i iskrenost, slavljenje i poštivanje, te veličanje i pokornost.

Općenito, u srcu roba ne treba da bude ništa od ibadeta za nekog drugog osim Allaha Uzvišenog, niti želja za onim što je Allah zabranio poput raznih postupaka koji sadrže širk, novotarija, malih i velikih grijeha, niti mržnja prema onome što je On naredio.

Ovo sve je, ustvari, stvarno i ispravno značenje tevhida i riječi la ilahe illellah.

Značenje riječi: La ilahe illellah

* Te riječi znače: Niko, ni na nebesima, niti na Zemlji, ne zaslužuje da se istinski obožava osim Allaha Jedinog Koji nema sudruga.

To je zbog toga što postoji mnogo lažnih božanstava koji se obožavaju, ali se jedino Allahu, Koji nema sudruga, s pravom i zasluženo obožava.

Uzvišeni je rekao: ***To je zato što je Allah istina, a oni kojima se oni, pored Allaha, klanjaju su lažni, i zato što je Allah uzvišen i velik.*** (Sura El-Hadždž, 62.)

Kelimei šehadet ne znači: „Nema tvorca osim Allaha.“, kao što misle neki koji nemaju znanja, jer su i nevjernici iz plemena Kurejš, oni među koje je poslan Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, priznali Allaha kao stvoritelja i upravitelja, ali su i pored toga negirali da se ibadet treba činiti samo Allahu jednome, koji nema sudruga.

O njima Allah Uzvišeni veli: ***...(i govore nevjernici: "Ovo je čarobnjak, lažov!) Zar on da bogove svede na Boga jednog? To je, zaista, nešto veoma čudno!"*** (Sura Sad, 5.)

Oni su iz ovih riječi razumjeli da one poništavaju svaki ibadet upućen nekome drugom mimo Allahu i da ograničavaju ibadet samo Allahu, a oni to nisu željeli, pa se iz tog razloga Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, borio protiv njih, sve dok ne bi posvjedočili da nema drugog boga osim Allaha i dok ne bi postupali po onome što te riječi iziskuju, a to je činjenje ibadeta samo Allahu jednome, Koji nema sudruga.

* Ovim se poništava ubjeđenje onih koji u ovo vrijeme obožavaju kaburove i njima sličnih, a to je da riječi *la ilahe illellah* znače priznanje da Allah postoji, da nema drugog tvorca osim Njega, i da je On u stanju da stvara i slično tome, te da je onaj ko ima takvo uvjerenje postigao ispravno vjerovanje, pa makar ibadet činio nekome drugom mimo Allahu, dozivao mrtve, približavao se njima raznim zavjetima, činio tavaf oko njihovih kaburova ili činio teberruk zemljom njihovih kaburova (nadao se blagoslovu).

* Nevjernici plemena Kurejš su znali da iz riječi *la ilahe illellah* proizilazi ostavljanje ibadeta svemu drugom mimo Allaha i da se ibadet može činiti jedino i samo Njemu.

Da su oni kazali te riječi, pa i pored toga nastavili sa obožavanjem kipova upali bi u kontradiktornost sa samim sobom, a oni su se sustezali od kontradiktornosti.

S druge strane, danas, obožavaoci kaburova ne prezaju i ne sustežu se od te ružne kontradiktornosti. Oni govore *la ilahe illellah*, a zatim poništavaju te riječi upućivanjem dove mrtvim evlijama i dobrim ljudima, te veličanjem i na razne načine obožavanjem njihovih kaburova.

Pa teško onome od koga su Ebu Leheb i Ebu Džehl bili učeniji po pitanju značenja riječi *la ilahe illellah*.

* Preneseno je mnogo hadisa koji pojašnjavaju da riječi *la ilahe illellah* znače odricanje od ibadeta bilo kome drugom pored Allaha, poput raznih zagovornika i kumira, te da znače izdvajanje samo Allaha u ibadetu.

Ovo je uputa i istinita vjera sa kojom je Allah poslao poslanike i zbog koje je objavio knjige.

A ukoliko bi neko kazao *la ilahe illellah*, ne poznavajući značenje tih riječi i ne praktikujući ono što iz njih proizilazi ili ukoliko bi samo tvrdio da je pripadnik tevhida, a ne bi znao njegovo značenje, nego bi činio ibadet nekome drugom pored Allaha, kao što je upućivanje dove nekome, strahopoštovanje, prinošenje žrtve, zavjetovanje, traženje pomoći dovom ili oslanjanje na nekoga drugog osim na Allaha, te mnoge druge vrste ibadeta, to bi onda poništilo njegov tevhid i on bi postao mušrik.

* Ibn Redžeb je rekao: „Doista, srčana potvrda značenja riječi *la ilahe illellah* i iskreno vjerovanje u njih podrazumijeva da se u srcu učvrsti spoznaja da je samo Allah Bog, kroz Njegovo slavljenje i veličanje, ljubav i strahopoštovanje, nadu i poštivanje, te oslanjanje na Njega. Srce treba da bude ispunjeno time i treba da zanegira svako drugo božanstvo mimo Allaha.

Ukoliko se to desi, onda u srcu neće ostati ni ljubav, a ni želja za nečim drugim, osim za onim što

Allah voli i traži, i time se negiraju sve strasti kojima duša teži, njeni prohtjevi i šejtanska došaptavanja.”

* Pa ko zavoli nešto i pokori mu se, te na tim temeljima zasniva svoju ljubav i mržnju, onda je to njegovo božanstvo. Ko bude volio i mrzio samo zbog Allaha, te ko bude nekome prijatelj ili neprijatelj samo zbog Njega, onda je Allah njegov istinski Bog. A ko bude volio i mrzio zbog strasti, pa na tim temeljima imao prijatelje ili neprijatelje, onda je strast njegovo božanstvo, kao što Uzvišeni veli: ***Jesi li vidio onoga koji je svoju strast za svog boga uzeo.*** (Sura El-Furkan, 43.)

Vrijednost riječi ihlasa (*la ilahe illallah*)

* Riječi ihlasa u sebi sadrže mnoge vrijednosti i brojne plodove, ali puki izgovor ih neće ostvariti. Te vrijednosti i plodove naći će samo onaj ko u njih povjeruje, te radi po onome što iz njih proizilazi.

Jedna od najvećih vrijednosti ovih riječi jeste da Allah Uzvišeni zabranjuje Vatri onog ko ih izgovori želeći time Allahovo Lice, kao što se spominje u hadisu Utbana da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, kazao: ***„Allah je zabranio Vatri onoga ko izgovori la ilahe illellah, želeći time Allahovo Lice.”*** (Muttefekun alejhi)

A također, postoje i mnogi drugi hadisi koji govore o tome da je Allah Uzvišeni zabranio Vatri onoga

ko izgovori riječi *la ilahe illellah*. Međutim, ovi hadisi su došli ograničeni sa teškim uslovima.

Za većinu onih koji izgovaraju te riječi postoji bojazan da ne budu iskušani u času smrti, pa da ne budu u mogućnosti da ih izgovore zbog grijeha u kojima su ustrajavali i koje su smatrali beznačajnim.

Većina onih koji izgovaraju te riječi to rade sljedeći nekoga ili zbog običaja, dok vjerovanje nije postalo prisno i blisko srcu.

Uglavnom, u času smrti ili u kaburu budu iskušani slični ovima, kao što je preneseno u hadisu: „***Čuo sam da ljudi govore nešto, pa sam i ja govorio to.***” (Hadis prenose Ahmed i Ebu Davud)

* Dakle, ne postoji kontradiktornost između hadisa, jer onaj ko ove riječi izgovori iskreno i sa potpunim ubjeđenjem, neće biti ustrajan u grijesima.

Iz potpunosti njegove iskrenosti i uvjerenja proizilazi da mu je Allah Uzvišeni draži od svega, te da u njegovom srcu nema želje za onim što je Allah zabranio, niti prezira prema onome što je On naredio.

Ovakva će osoba biti spašena vatre, pa makar i imao grijeha prije toga, jer zbog vjerovanja, pokajanja, iskrenosti, ljubavi i čvrstog uvjerenja, nijedan grijeh neće ostati, a da neće biti izbrisan, kao što svjetlost zore uklanja noćnu tamu.

Ruknovi la ilahe illellah

Šehadet sadrži dva rukna:

1 – Negiranje koje je sadržano u riječima *la ilahe* (nema boga);

2 – Potvrda koja je sadržana u riječima *illallah* (osim Allaha).

Riječima “nema boga” se negira svako drugo božanstvo osim Allaha, dok se riječima “osim Allaha” potvrđuje da je samo Allah bog koji nema sudruga.

Uslovi la ilahe illellah

* Islamski učenjaci su spomenuli sedam uslova koji se trebaju ispuniti da bi riječi ihlasa bile prihvaćene i te riječi neće biti ispravne ukoliko se svi ti uslovi ne ispune i ne upotpune, te se ne uradi ništa što bi te riječi poništilo.

* To ne podrazumijeva puko izgovaranje i pamćenje tih riječi. Koliko je onih koji dobro znaju te riječi i tečno ih izgovaraju, ali ih vidiš kako često svojim djelima negiraju te riječi i poriču ih.

Ovi uslovi su:

1. Znanje (el-ilm);

* Pod ovim uslovom se podrazumijeva spoznaja značenja tih riječi, potvrđivanjem i negacijom, te poznavanje šta te riječi iziskuju od djela.

Ukoliko rob spozna da je Allah jedini Koji se obožava i da je ibadet nekome drugom ništavan, te radi po onome što proizilazi iz te spoznaje, onda je on spoznao značenje tih riječi.

Suprotno znanju je neznanje, u smislu da rob ne zna za obaveznost obožavanja samo Allaha, nego smatra da je dozvoljeno činiti ibadet i nekome drugom pored Allaha Uzvišenog.

Rekao je Uzvišeni: ***Znaj da nema drugog boga osim Allaha.*** (Sura Muhammed, 19)

I rekao je: ***...osim onih koji istinu priznaju, oni koji znaju.*** (Sura Ez-Zuhruf, 86.)

Tj. ko prizna riječi *la ilahe illellah* i spozna svojim srcem ono što izgovori jezikom.

2. Potpuno ubjeđenje (el-jekin)

* Ovaj uslov podrazumijeva da se izgovori kelime i šehadet sa potpunim ubjeđenjem kojim se smiruje srce,

bez bilo kakvih sumnji koje ubacuju šejtani ljudskog i džinskog roda.

Te riječi treba da se izgovore sa potpunom vjerom i ubjeđenjem u ono što one znače.

Zato, onaj ko izgovori te riječi mora da bude srcem ubijeđen i da čvrsto vjeruje da je potpuna istina to da je Allah jedini Bog, te da su sva druga božanstva lažna i da nije dozvoljeno da bilo koga osim Allaha smatra Bogom i da ga obožava.

Ukoliko posumnja u svoj šehadet ili se dvoumi kada je u pitanju negacija obožavanja nekoga drugog osim Allaha, kao npr. da kaže: „Čvrsto sam ubijeđen da je Allah Bog, ali nisam siguran da su druga božanstva lažna.“, onda je u takvom slučaju kelimei šehadet neispravan i neće mu biti od koristi.

Rekao je Uzvišeni Allah: ***Pravi vjernici su samo oni koji u Allaha i Poslanika Njegova vjeruju, i poslije više ne sumnjaju.*** (Sura El-Hudžurat, 15.)

3. Prihvatanje (el-kabul)

* Ovaj uslov podrazumijeva da se srcem i jezikom prihvati sve ono što proizilazi iz riječi *la ilahe illellah*, tako što će se čvrsto vjerovati u sve ono što je preneseno od Allaha i Njegovog Poslanika, *sallallahu alejhi ve sellem*.

Osoba će sve to prihvatiti, ništa od toga neće odbaciti i neće šerijatske tekstove pogrešno tumačiti i značenja mijenjati, kao što je to Allah zabranio.

Rekao je Uzvšeni: *Recite: „Mi vjerujemo u Allaha i u ono što se objavljuje nama.”* (Sura El-Bekara, 136.)

* **Suprotno od prihvatanja je odbijanje** i odbacivanje. Postoje ljudi koji su spoznali značenje šehadeta i ubijeđeni su u ono što iz tih riječi proizilazi, ali ih odbijaju iz oholosti i zavisti.

Uzvišeni je rekao: *Oni, doista, ne okrivljuju tebe da si lažac, nego nevjernici poriči Allahove riječi.* (Sura El-En'am, 33.)

U skupinu onih koji odbijaju ove riječi ulaze i oni koji se suprotavljaju nekim šerijatskim propisima i kaznenim sankcijama ili ih preziru.

Rekao je Uzvišeni: *O vjernici, udite u Islam potpuno.* (Sura El-Bekara, 208.)

4. Predanost i podčinjenost koja je suprotna širku

* Ovaj uslov podrazumijeva potčinjenost svemu onom na što šehadet upućuje, a to je potpuna predanost i pokornost, te odbacivanje bilo kakve sumnje u neki od Allahovih propisa.

Uzvišeni je rekao: *I povratite se Gospodaru svome i pokorite mu se...* (Sura Ez-Zumer, 54.)

* A ovaj uslov, također, predstavlja i potpunu predanost i pokornost onome što nam je preneseno od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, zadovoljstvo time i postupanje po tome, bez bilo kakve sumnje, dodavanja ili oduzimanja od toga.

Ukoliko neko spozna značenje *la ilahe illellah*, bude ubjeđen u njihovu ispravnost i prihvati ih, ali i pored toga se ne pokori i potpuno ne preda, te ne radi po onome što proizilazi iz te spoznaje, onda mu to neće biti od koristi.

Jedan od primjera kada čovjek nije pokoran i potpuno predan jeste i kada ostavi suđenje po Allahovom zakonu i zamjeni ga ovosvjetskim izmišljenim zakonima.

5. Istinoljubivost (es-sidk)

* Ovaj uslov podrazumijeva iskrenost sa Allahom, tako što će čovjek biti iskren u svom vjerovanju i ubjeđenju.

Ukoliko tako postupi onda će vjerovati u ono što je objavljeno u knjizi Gospodara i sunnetu Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Dakle, istinoljubivost je temelj govora, a u nju spada i da bude iskren u svom pozivanju i ulaganju truda u obožavanju Allaha i čuvanju Njegovih granica.

Rekao je Uzvišeni: ***O vjernici, bojte se Allaha i budite sa onima koji su iskreni.*** (Sura Et-tevba, 119.)

Suprotno od istinoljubivosti je laž, pa ukoliko rob bude ispoljavao svoje vjerovanje lažno, onda se ne smatra vjernikom, nego licemjerom.

Ukoliko ovakva osoba i izgovori šehadet jezikom, neće biti spašen.

Od stvari koje se suprostavljaju istinskom svjedočenju jeste i poricanje nečega sa čime je došao Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, jer nam je Allah naredio da se njemu pokorimo i da u njega vjerujemo, te je pokornost Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem uporedio sa pokornošću Njemu.

6. Iskrenost (El-ihlas)

Ovaj uslov znači da čovjek iskrenim nijjetom očisti svoje postupke od svih primjesa širka.

To će ostvariti tako što će sve ono što izgovora i radi biti iskreno samo radi Allahovog Lica i zadovoljstva, bez pretvaranja i želje za reputacijom, te bez želje da od toga dobije neku korist i ostvari lični interes ili da bude ponukan ka nekom poslu iz ljubavi prema određenoj

osobi, mezhebu ili stranci, te da se tome preda i pokori bez Allahove upute

Rekao je Uzvišeni: ***Iskreno ispovijedanje vjere dug je Allahu.*** (Sura Ez-Zumer, 3.)

Također veli: ***...a naredeno im je da samo Allaha obožavaju, da Mu iskreno, kao pravi vjernici, vjeru ispovijedaju.*** (Sura El-Bejjine, 5.)

Suprotno od iskrenosti jeste širk, pretvaranje i želja za nečim drugim, a ne za gledanjem u Allahovo Lice.

Ukoliko rob ne posjeduje temelj iskrenosti, njegov šehadet mu neće biti od koristi.

Uzvišeni je rekao: ***I Mi ćemo pristupiti njihovim djelima koja su učinili i u prah i pepeo ih pretvoriti.*** (Sura El-Furkan, 23.)

Dakle, u ovoj situaciji kada izgubi temelj, nijedno mu djelo neće koristiti.

Uzvišeni kaže: ***Allah neće oprostiti da Mu se neko drugi smatra ravnim, a oprostiće manje grijehove od toga, kome On hoće. A onaj ko drugog smatra Allahu ravnim čini, izmišljajući laž, grijeh veliki.*** (Sura En-Nisa, 48.)

7. Ljubav (el-mehhabbet)

* Tj. ljubav prema ovim riječima, onome što one upućuju i što podrazumijevaju.

Dakle, čovjek treba da voli Allaha i Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i da daje prednost ljubavi prema njima nad ljubavlju prema nekome drugom.

Treba da ispunjava uslove ljubavi i ono što ta ljubav zahtijeva, tako što će voljeti Allaha kroz veličanje i poštivanje, te strah i nadu.

Jedan od primjera jeste da daje prednost stvarima koje Allah voli nad onim stvarima koje on lično voli, nad svojim strastima i željama, te da mrzi ono što Allah mrzi, tako što će mrziti nevjernike i biti njihov neprijatelj, te mrziti nevjerstvo, grijehenje i neposlušnost.

Znak ove ljubavi jeste da se potčini Allahovim propisima i da u svim stvarima slijedi Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Uzvišeni je rekao: ***Reci: „Ako Allaha volite, mene slijedite, i vas će Allah voljeti i grijeha vam oprostiti.”*** (Sura Ali Imran, 31.)

* Suprotno od ljubavi jeste mržnja prema ovim riječima, prema onome na što one upućuju i što podrazumijevaju ili ljubav prema nekom drugom pored Allaha.

Uzvišeni je rekao: *...zato što ne vole ono što Allah objavljuje, i On će djela njihova poništiti.* (Sura Muhammed, 9.)

A ono što se suprostavlja ovoj ljubavi jeste i mržnja prema Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, te uzimanje Allahovih neprijatelja za prijatelje i mržnja prema Allahovim prijateljima i prijateljima vjernika.

Značenje šehadeta da je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, Allahov poslanik.

* **Značenje:** Pokornost u onome što je naredio, vjerovanje u ono što nas je obavijestio, ostavljanje svega što je zabranio i obožavanje Allaha na način kakav je propisao.

Zato je obaveza muslimanu da ispuni ruknove tog šehadeta, jer neće biti potpuni vjernik u njegovu poslanicu ukoliko samo taj šehadet izgovori riječima, a ne bude izvršavao ono što je on naredio i bude činio ono što je zabranio, drugima se mimo njega pokoravao, te bude obožavao Allaha na način na kakav on to nije činio.

Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve selame, je rekao: *„Ko mi se pokori, taj je pokoran i Allahu, a ko odbije pokornost meni on je odbio i pokornost prema Allahu.”* (Hadis bilježi Buhari)

Također je rekao: „***Ko uvede nešto novo u islam, to mu neće biti prihvaćeno.***” (Muttefekun alejhi)

* Ono što proizilazi iz ovog šehadeta jeste i da ne smatra Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, kao nekoga ko ima udio u rububijetu ili upravljanju svemirom ili pak nekog koga treba obožavati.

Nego, naprotiv, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rob koji se ne obožava i poslanik koji ne laže. On ne posjeduje nikakvu moć da sebi ili nekome drugome učini kakvu korist ili otkloni neku štetu, osim uz dozvolu Allaha Uzvišenog.

I neka su mir i blagoslov na našeg vjerovjesnika Muhammeda, na njegovu porodicu i sve ashabe.